

заподіюється велика шкода об'єктам посягання, ставиться під загрозу заподіяння шкоди більш широкому колу суспільних відносин, соціальних цінностей. Так, наприклад, якщо особа або група осіб вчинили крадіжку і вбивство, то шкода заподіюється не лише відносинам власності, а й такій найбільш охоронюваній соціальній цінності, як життя потерпілого.

2. Вчинення однією особою або співучасниками двох чи більше злочинів свідчить про стійку антисоціальну спрямованість злочинних діянь, є показником більшої схильності винних до вчинення злочинів, а часто і до зайняття злочинною діяльністю професійно. Все це визначає і підвищену небезпечність особи таких злочинців.

3. Вчинення двох, а часто і більшого числа злочинів негативно впливає й на інших нестійких членів суспільства, породжуючи в них ілюзію безкарності, особливо в уявленні неповнолітніх правопорушників.

4. На жаль, множинність являє собою досить поширене явище в структурі й динаміці злочинності.

Майже кожен другий засуджений вчинив не один, а два і більше злочинів або раніше засуджувався за вчинення злочину. В середньому кожний третій злочин вчиняється рецидивістом. Причому рецидивісти вчиняють переважно тяжкі злочини – вимагання, розбої, тяжкі посягання проти особи, тяжкі види хуліганства.

Тобто, слід зазначити, що всі злочини, що входять до сукупності, підлягають самостійній кваліфікації; наявність повторності і рецидиву тягне за собою більш сувору кваліфікацію вчиненого; повторність і рецидив визначаються як обставини, які обтяжують покарання при його призначенні; встановлені спеціальні правила призначення покарання при сукупності злочинів і при рецидиві.

Отже, для оптимізації викладання та вивчення множинності злочинів, стає необхідним використання Кримінального кодексу України, інших нормативно – правових актів та юридичної літератури.

Література

1. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 2526. – Ст. 131.

УДК 343.346(043.2)

Оверчук Я. А., студентка,

Навчально-науковий інститут права і соціальних технологій,
Чернігівський національний технологічний університет, м. Чернігів
Науковий керівник: Головка М. Б., к.ю.н.

ОКРЕМІ АСПЕКТИ РОЗСЛІДУВАННЯ ДТП

Дорожньо-транспортні пригоди були і залишаються однією з

найсерйозніших проблем у світі. Україна з її стратегією до залучення якісно нового персоналу в органи державної влади та правоохоронні органи на даний момент формує у великих містах так звану Патрульну службу, більш відомих завдяки ЗМІ як «моя нова поліція». І хоча більшість експертів оцінюють цей крок влади як позитивний, все ж тема розслідувань ДТП є доречною та актуальною станом на теперішній час.

Дорожньо-транспортною подією є злочинне порушення правил безпеки руху і експлуатації автотранспорту, внаслідок якого заподіяні середньої тяжкості, тяжкі тілесні ушкодження або настала смерть потерпілого.

Залежно від механізму події ДТП можна поділити на: зіткнення транспортних засобів; наїзд транспортного засобу на пішохода, нерухомий транспортний засіб, перешкоду; перекидання транспортного засобу; падіння пасажирів з транспортного засобу та інші ДТП, які є наслідком грубого порушення правил дорожнього руху або експлуатації транспортних засобів.

Найчастіше ДТП є наслідком порушень, яких припускається водій транспортного засобу: перевищення швидкості руху, порушення правил обгону, повороту, рядності; керування автомобілем у стані алкогольного сп'яніння; виїзд на технічно несправному транспорті тощо.

Крім того ДТП можуть бути спричинені діями робітників автопідприємств, які відповідають за технічний стан чи експлуатацію транспортних засобів: неякісний ремонт; невжиття заходів щодо запобігання експлуатації технічно несправного транспорту, тощо. ДТП також можуть бути наслідком злочинних дій осіб, які відповідають за будівництво, ремонт, утримання доріг, вулиць, дорожніх споруд [1, с. 456].

У ДТП можна виділити три фази: 1) початкову; 2) кульмінаційну й 3) кінцеву. Кожна з них є логічним продовженням попередньої й, в свою чергу, визначає розвиток наступної.

Початкова (доаварійна) фаза ДТП характеризується процесом зближення транспортних засобів з іншими чи з пішоходами до переходу від небезпечної ситуації в аварійну, коли учасники руху не мають у своєму розпорядженні технічну можливість запобігання ДТП, і воно стає неминучим [2, с. 583]. Кульмінаційна (аварійна) фаза – події, що викликають найбільш важкі наслідки (ушкодження автомобілів, травми пішоходів, пасажирів, водіїв). Кінцева (фінальна) фаза є завершальною ДТП.

Як правило, для ДТП характерна швидкоплинність події, його несподіванка для очевидців, а іноді й для учасників події, і, як слідство цього, короткочасність його сприйняття й обмеженість обсягу сприйнятої інформації. На характер і повноту сприйняття обстановки й обставин механізму ДТП впливають несприятливі об'єктивні й суб'єктивні фактори

(недостатня освітленість, погані метеорологічні умови, хворобливий стан, трагічний результат події, стан стресу й т.д.). Особи, що роблять ДТП, як правило, діють по необережності у формі злочинної самовпевненості або недбалості. Відомі однак випадки навмисного здійснення ДТП із метою приховання слідів іншого раніше зробленого злочину [2, с. 584].

Зазначимо, що розслідування ДТП починається з огляду місця події (збирання усіх найважливіших доказів, що можуть бути залишені на місці пригоди), транспорту, допиту водія, свідків-очевидців, потерпілого, освідчування водія, потерпілого, призначення судових експертиз.

При цьому, основними об'єктами в даних видах злочинів є такі як ділянка, де сталася аварія; труп; транспортні засоби; учасники ДТП.

Деякі автори зазначають, що допит очевидців-свідків спрямований на встановлення таких обставин: як рухався транспорт, як поведився потерпілий, звідки з'явився, з якою швидкістю рухалися транспорт і пішохід, як розвивалася ДТП, де перебував свідок, тобто з якої точки спостерігав. Місце відзначається на плані [3, с. 551].

Під час розслідування ДТП обов'язково призначається й проводиться:

1) судово-медична експертиза – встановлення характеру, механізму утворень тілесних ушкоджень; визначення причини смерті, експертиза речових доказів (щодо слідів людей: крові, волосся та інших об'єктів);

2) трасологічна експертиза – призначається й виконується для встановлення механізму ДТП;

3) автотехнічна експертиза – для дослідження події ДТП;

4) судово-біологічна (щодо слідів тварин);

5) судово-хімічна експертиза (однорідність паливно-мастильних матеріалів, лакофарбувальних матеріалів, волокон тканин, виявлених на місці події, на постраждалому, на транспортному засобі) та деякі інші [1, с. 459.].

Отже, проаналізувавши аспекти розслідування ДТП необхідно сказати, що така подія трапляється зазвичай через необережність учасників дорожнього руху, виникає раптово і протікає короткочасно. Знання механізму дозволяє визначити коло істотних для експертів-криміналістів ознак, які, у свою чергу, сприяють установленню об'єктивної істини.

Література

1. Криміналістика. Академічний курс: підручник / Т. В. Варфоломеева, В. Г. Гончаренко, В. І. Бояров [та ін.]. – К.: Юрінком Інтер, 2011. – 504 с.
2. Криміналістика: навч. посіб. / За ред. А. Ф. Волобуєва. – К.: КНТ, 2011. – 504 с.
3. Салтевський М. В. Криміналістика: підручник / М. В. Салтевський. – К.: Кондор, 2005. – 588 с.